

ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ

Бивш преподавател по български език в Машинното училище от 1920 до 1933 година. Сега е пенсионер във Варна.

През 1926 год. Никола Донкв Вапцаров постъпи в Машинното училище след като издържа състезателния изпит по български език и математика, заедно с още 36 приети ученици. Понеже от няколко години числото на желаещите да постъпят в училището надминаваше няколко пъти числото на определените за приемане, високият успех и доброто поведение бяха решаващите условия за постъпване. На изпита се явиха най-добрите по успех ученици от всички гимназии в страната, а и комисията при оценките беше вискателна и справедлива.

Вапцаров, природно интелигентен и добре подготвен, издържа добре изпита и бе един от първите в списъка на приетите. Как изживя шестгодишния курс на това училище, не мога да кажа. Знам само, че на много ученици строгата дисциплина в училището, суровият войнишки живот и точно определената насока на възпитанието им в духа на тогавашните държавнически идеи, не им доставяха голямо удоволствие, не отговаряха на техния характер и темперамент, та някои напускаха рано, други биваха изключвани, но други, взели твърдото решение да довършат учението в училището, за да си осигурят по-добро бъдеще, "свиваха се" в себе си, работеха усърдно и избягваха и се пазеха от постъпки, които можеха да ги изложат пред началството им. Към последната група, струва ми се, спадаше и Вапцаров.

В клас той се държеше тихо, работеше усилено и с възторг и въодушевление, но често погледът му замечтан се взираше в неопределеното пространство, изпускаше нивката на работата в класа, изживяваше своя вътрешен мир, следеше своите вътрешни видения и биваше далеч от реалното около него. Той декламираше и четеше с патос и сърдечно. Сам, дълбоко чувствена натура, придаваше своята нежна душа на всичко, до което се доксенеше. Неговите другари ценеха способностите му и го обичаха.

В края на първата учебна година, или в началото на втората /не си спомням добре/, по настояване на другарите си, ми даде две стихотворения, за да ги прегледам. Сега не си спомням съдържанието им, но помня, че като ученически опити, бяха добре издържани. Казах си мнението и го напътих как да работи и какво да чете.

Често го виждах да участва живо в утрата и вечеринките, уреждани от училището, да декламира, да чете свои работи и дори да свири, ако не се лъжа, в тамбурашкия оркестър на училището.

След някое време ми поднесе да прегледам един "Марш на XXVI випуск", стихотворение, което ми направи добро впечатление по форма и